

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN
TUOMIO (kolmas jaosto)
12 päivänä joulukuuta 1996

Asia T-130/95

X
vastaan
Euroopan yhteisöjen komissio

Henkilöstö – Ylennys – Ansioiden vertailu – Arviointikertomus –
Arviointikertomuksen myöhästynyt vahvistaminen – Kumoamiskanne ja
vahingonkorvausvaatimus

Täydellinen teksti ranskan kielellä II - 1609

Aihe: Kanne, jonka kohteena on toisaalta komission sellaisen päätöksen kumoaminen, jolla kantaja on jätetty ylentämättä palkkaluokkaan A 4, ja toisaalta vahingonkorvausvaatimus.

Lopputulos: Hylkääminen.

Tuomion lyhennelmä

Kantaja, joka on palkkaluokkaan A 5 kuuluva virkamies, kieltäytyi allekirjoittamasta 1.7.1991 ja 30.6.1993 välistä aikaa koskevaa alustavaa arviointikertomusta, jonka yksikön päällikkö on hänelle 21.2.1994 esittänyt. Asianosainen allekirjoitti 6.5.1994

ajanjaksoa 1989/1991 koskevan arviointikertomuksensa uudistamisilmoituksen, jonka henkilöstöstä ja hallinnosta vastaava pääosasto (PO IX) palautti 20.6.1994 varustettuna maininnalla ”ei vaatimustenmukainen (tehtävien kuvaus puuttuu)”. PO IX rekisteröi 20.1.1995 maininnalla ”vaatimustenmukainen” varustettuna uudistamisilmoituksen, jossa on liitteenä asianosaiselle arviointijakson 1991/1993 aikana kuuluneiden tehtävien kuvaus.

Ylennyskomitea hylkäsi sekatoimikunnan lausunnon mukaisesti kantajan tekemän hallintovalituksen palkkaluokkaan A 4 ylennettäväksi ehdotetuista PO V:n virkamiehistä tehdystä luettelosta, jossa ei ollut kantajan nimeä. Myöhemmin hylättiin myös hänen valituksensa, joka koski komission implisiittistä päätöstä olla ylentämättä häntä palkkaluokkaan A 4, sellaisena kuin se sisältyi komission päätökseen ylentää palkkaluokkaan A 4 ne virkamiehet, jotka ylennyskomitea oli katsonut ansioituneimmiksi.

Kumoamisvaatimus

Tutkittavaksi ottaminen

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkää komission esittämän prosessiväitteen siitä, että kumoamisvaatimus kohdistuu ylennettyjen virkamiesten luetteloon, jolla komission mukaan vain vahvistetaan se, että kantajaa ei otettu ansioituneimpien virkamiesten luetteloon. Riidanalaista ylennyskierrosta on tarkasteltava monimutkaisena hallinnollisena toimenpiteenä, joka muodostuu erittäin tiiviisti toisiinsa liittyvistä toimista. Kantajalla on siis oikeus vaatia sellaisen päätöksen kumoamista, jolla päätetään riidanalaiset ylennystoimet, taikka – kuten nyt käsiteltävänä olevassa asiassa – ylennettyjen virkamiesten luettelon kumoamista (28 ja 29 kohta).

Viittaukset: asia C-448/93 P, komissio v. Noonan, 11.8.1995 (Kok. 1995, s. I-2321, 17 kohta).

Pääasia

Ensimmäinen kanneperuste, jonka ensimmäinen osa koskee ajanjaksoa 1991/1993 koskevan arviointikertomuksen puuttumista riidanalaisen ylennyskierroksen aikana

– Kanneperusteen tämän osan tutkittavaksi ottaminen

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin arvioi, että kantajan väite, joka sisältyy ensimmäisen kerran kantajan vastaukseen ja jonka mukaan ajanjaksoa 1991/1993 koskeva kantajan arviointikertomus olisi saapunut PO V:een vasta 20.1.1995, ei ole mikään uusi peruste toisin kuin komissio väittää, vaan katsoo sen olevan kanneperusteen ensimmäisen osan tueksi esitetty väite (33 kohta).

– Kanneperusteen tämän osan perustelujen riittävyys

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa, että arviointikertomus on välttämätön arvioinnin apuväline aina, kun esimiehet tarkastelevat virkamiehen uraa. Ylennysmenettely on sääntöjenvastainen, jos nimittävä viranomainen ei ole vastoin henkilöstösääntöjen 45 artiklan määräyksiä voinut vertailla ylennettäviksi ehdotettujen virkamiesten ansioita, koska yhden tai useamman virkamiehen arviointikertomus on hallinnollisista syistä vahvistettu merkittävästi myöhässä. Ylennyspäätösten kumoamiseksi ei kuitenkaan riitä se, että ylennystä hakevan virkamiehen henkilökansio on sääntöjenvastainen ja puutteellinen, paitsi jos voidaan todeta, että tällä seikalla on voinut olla ratkaiseva merkitys ylennysmenettelyssä. Nimittävä viranomainen voi erityisesti tutkia muita perusteita korvatakseen arviointikertomuksen puuttumisen. Arviointikertomuksen puuttuminen voidaan poikkeuksellisissa olosuhteissa korvata virkamiehen ansioita koskevilla muilla tiedoilla (45–48 kohta).

Viittaukset: asia 86/77, Ditterich v. komissio, 12.10.1978 (Kok. 1978, s. 1855, 18 ja 19 kohta); asia 7/86, Vincent v. parlamentti, 10.6.1987 (Kok. 1987, s. 2473); asia C-68/91 P, Moritz v. komissio, 17.12.1992 (Kok. 1992, s. I-6849, 18 kohta); asia T-25/92, Vela Palacios v. talous-

ja sosiaalikomitea, 3.3.1993 (Kok. 1993, s. II-201, 45 kohta) ja asia T-557/93, Rasmussen v. komissio, 13.7.1995 (Kok. H. 1995, s. II-603, 30 ja 31 kohta).

Koska ajanjaksoa 1991/1993 koskeva, kantajalle helmikuussa 1994 annettu alustava arviointikertomus oli epäpätevän virkamiehen laatima ja koska ajanjaksoa 1989/1991 koskevan arviointikertomuksen uudistamisilmoitus ei sisältänyt kantajan arviointijaksona 1991/1993 suorittamien tehtävien kuvausta, PO V:lla ei ollut käytettävissään kantajan viimeisintä arviointikertomusta, jonka se olisi tarvinnut palkkaluokkaan A 4 ylennettäviksi ehdotettujen virkamiesten luettelon laatimista varten (50–52 kohta).

PO V on kuitenkin voinut ottaa asianmukaisesti huomioon ajanjaksoa 1989/1991 koskevassa kantajan arviointikertomuksessa olevat analyttiset arvioinnit, joita ei ole kiistetty ja jotka ovat samanlaiset tämän arviointikertomuksen uudistamisilmoituksessa. Näyttää kuitenkin siltä, että vaikka PO V:llä olisikin ollut ajoissa käytettävissään tämä uudistamisilmoitus, se ei kuitenkaan olisi voinut panna kantajan nimeä ehdolla olevien virkamiesten luetteloon toisaalta niiden erojen vuoksi, jotka olivat toisaalta asianosaisen ajanjaksoa 1989/1991 koskevassa arviointikertomuksessa olevien arvioiden, toisaalta PO V:n ylennettäviksi ehdottamia virkamiehiä koskevien arvioiden välillä. Lisäksi PO V:n kantajalle antamat tehtävät eivät ole merkittävästi muuttuneet siitä, kun kantaja tuli tämän pääosaston palvelukseen. Ja vaikka suurin osa PO V:n palkkaluokkaan A 4 ylennettäviksi ehdottamista virkamiehistä onkin nuorempia kuin kantaja, määräävänä perusteena ylennysasiassa on kuitenkin virkamiesten ansioiden arviointi, ja nimittävä viranomaisen voi ottaa huomioon ehdokkaiden iän vain toissijaisesti (53–59 kohta).

Viittaukset: asia 293/87, Vainker v. parlamentti, 17.1.1989 (Kok. 1989, s. 23, 16 ja 17 kohta).

Vaikka komission toimivaltaisilla yksiköillä ei ollutkaan käytettävissään kantajan viimeisintä arviointikertomusta riidanalaiselta ylennyskierrokselta, tällä seikalla ei kuitenkaan voinut olla ratkaisevaa vaikutusta ylennysmenettelyssä (63 kohta).

Ensimmäisen kanneperusteen toinen osa, joka koskee ansioiden vertailujen sääntöjenvastaisuutta siltä osin kuin se oli rajoitettu PO V:n virkamiehiin

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa, että komission kunkin pääosaston tekemän kyseiseen pääosastoon kuuluvien ylennyskelpoisten virkamiesten henkilökansioiden etukäteisen tarkastelun tarkoituksena ei ole vaikeuttaa ehdokkaiden vertailua sellaisena kuin henkilöstösääntöjen 45 artiklassa tarkoitetaan, vaan se kuuluu sitä vastoin hyvän hallinnon periaatteeseen (67 ja 68 kohta).

Viittaukset: asia T-76/92, Tsirimokos v. parlamentti, 30.11.1993 (Kok. 1993, s. II-1281, 16 kohta) ja em. asia Rasmussen v. komissio, 21 kohta.

Ensimmäisen kanneperusteen kolmas osa, joka koskee paremmuusjärjestyspisteiden antamista koskevan menetelmän sääntöjenvastaisuutta

Koska kantaja ei ollut sijoittunut paremmuusjärjestyksessä niin, että PO V olisi voinut ehdottaa häntä ylennettäväksi palkkaluokkaan A 4, asianomaisella virkamiehellä ei ole intressiä tämän kanneperusteen osan esittämiseen, koska hän toteaa itse, että hän ei kiistä pääjohtajien toimivaltaa vahvistaa paremmuusjärjestys ylennysehdotuksia varten pääosastoissaan. Lisäksi kritisoi arviointimenetelmä on henkilöstösääntöjen 45 artiklan mukainen (72–74 kohta).

Viittaukset: asia 62/75, De Wind v. komissio, 1.7.1976 (Kok. 1976, s. 1167); asia T-53/91, Mergen v. komissio, 10.7.1992 (Kok. 1992, s. II-2041, 36 kohta) ja em. asia Rasmussen v. komissio, 20 kohta.

Toinen kanneperuste, joka koskee henkilöstösääntöjen 26 artiklan rikkomista

Koska kantaja ei ole kiistänyt oikeudenkäynnin aikana sen kohteena olevien arviointien pätevyyttä, tämä kanneperuste, joka perustuu kantajan ajanjaksoa 1989/1991 koskevan arviointikertomuksen lausunnonantamista ja valvontaa varten tarpeellisen uudistamisen tiedoksiantamisen laiminlyöntiin, on merkityksetön tämän oikeudenkäynnin kannalta (78 kohta).

Vahingonkorvausvaatimus

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että toisin kuin työjärjestyksen 44 artiklan c kohdassa edellytetään, kantaja ei ole maininnut seikkoja, joihin hänen kanteensa perustuu, erityisesti tämän vahingon aiheuttanutta tosiseikkaa, eikä täsmentänyt kärsimänsä aineettoman vahingon suuruutta (84 ja 85 kohta).

Viittaukset: asia C-322/91, TAO/AFI v. komissio, 3.12.1992 (Kok. 1992, s. I-6373, 13 ja 14 kohta) ja asia T-112/94, Moat v. komissio, 15.2.1995 (Kok. H. 1995, s. II-135, 38 kohta).

Koska kantajalla ei lisäksi ole aihetta väittää, että hänen ylennysmahdollisuutensa olisivat huonontuneet, hän ei voi väittää, että hänellä olisi oikeus saada vahingonkorvausta tämän seikan vuoksi kärsimästään aineettomasta vahingosta (86 kohta).

Oikeudenkäyntikulut

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin velvoittaa komission korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut, koska se on antanut kantajalle aiheen tämän kanteen nostamiseen, koska epäpätevä virkamies on valmistellut kantajan alustavan arviointikertomuksen ja koska koko riidanalainen ylennysmenettely on toteutettu ilman, että käytettävissä olisi ollut vaatimustenmukainen kantajan viimeisin arviointikertomus (89 kohta).

Viittaukset: em. asia Vincent v. parlamentti, 28 kohta.

Ratkaisu:

- 1) Kanne hylätään.
- 2) Komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan sekä kantajan oikeudenkäyntikuluista.